

Telkibánya – az emlékeink között

A csatlakozásuk margójára

Telkibányai emlékeim időzödték fel bennem a november 22-i debreceni egyházterületi konferencia után. Erre az alkalomra a feleségem is szeretett volna eljönni. Hogy miért? Mert szeretne volna látni az új testvéreinket, amint felveszik őket a terület gyülekezetei sorába. Emlékeink 1989-ig nyúlnak vissza, amikor is a Gánci Gyülekezet tagjai lettünk.

1989 novemberében helyeztek minket a sátorjához helyi körzetbe. Gáncin volt a lakóhelyünk. Miután a testvérekkel elkezdtek a munkát, feltárták szívbéli szomorúságukat, hogy a telkibányai testvérekkel meggyengült a tőbbi átvizelésen át állított szoros kapcsolatuk, ismert okokból. Elmondták, szeretnék folytatni az elmúlt években Nagy Sándor és Pácsi László lelkész testvérek vezetésével munkáltatott lelkészeti tevékenységét.

Elhatároztuk, hogy továbbra is keressük a telkibányai testvéreket. Egy tőbbi körrel Kármel István testvérral, máskor Vranják István testvérral és feleségével látogattuk meg a testvéreket. Barátságos beszélgetések és vitatandó témák kerültek elő, amelyeket társasággal beszélgettünk. Volt, amikor nem értettünk egyet, de ezt keresztényi módon fejeztük ki, azzal a kérészel, hogy az egység elrendője, amit a vezetők kérészel megbeszélésére tesz elrendője, és ez egyszer majd meg is valósul.

Egyik alkalommal Nagy Sándor: "akkor már nyugodtas" lelkéssel mentünk látogatni. A hosszú óra után beszélgetések után ottmaradtunk Mitele testvéreknél, és mivel egy szobájuk volt, a fűszerben, szalmán vetett nekünk ágycat. Mi nagyon derűsen fogadtuk, és élveztük ezt a nem mindennapi pihenési módot.

Minden testvér otthonában megfordultunk, talán a tőbbi alkalommal Dákus testvérek otthonában és Kovács Dánes és családjával otthonában is. De mindenütt egyformán testvéri rokonszenvet és vigyázó tapasztaltunk az egység után.

Látogatásaink során megismertem egy református nőt, aki évek óta szombatonként a Telkibányai Gyülekezetbe jár. Főleg nem tájogatta, de nem is ellenezte ebben. Mivel szívesen vette a látogatást, az életem dolgaival a bibliai igékkel főlegben beszélgettünk. Egy idő után azt mondta, hogy szeretne megkeresztelkedni. A bibliai igazságok rendszeres tanulmányozása után hitvallást tett a Gánci Gyülekezetben és megkeresztelkedett. Minden tekintetben hűség testvért ismerhettünk meg benne.

Korábban fogva azonban nehéz volt neki minden szombatot Gáncra tenni. Havonta egyszer jött, és örvacsorára is. Más szombatokon a Telkibányai Gyülekezetben tartotta a szombatot, ami közel volt az otthonához. A Gánci és a Telkibányai Gyülekezet is elfogadta ezt a helyzetet, mert a lelkük mályon azt érezték, hogy éhez a hit.

Ebben

az időben a Telkibányai Gyülekezet lelkésze Czinkota András volt, akivel fiatalabb kori barátai szívesen találkoztak, egy gyülekezetbe jártunk, egy barátit karöltve tartottunk. Tartottam, hogy meghalt egy testvér Telkibányán. Feleséggel elmentünk a temetésre. A szertartás után odamentünk Andrásához, hogy áldozzunk. Feleséggel hozzátette, hogy imádkozunk érted és a tevé. Áldottunk, jészesett neki, megérezte a testvéri rokonszenvet. Mert nemcsak a hit, hanem a szeretet is egy. Hisszük, hogy ez nemcsak a múlt, hanem még inkább a jövő jellemzője lesz az ősrópának a tevé lelkésze közelében, Magyarországon.

Emlékeznünk

kell az ősről, Ellen G. White-nak szavaira, miszerint Jézus visszajött előtt sokan visszatálnak Isten nevére világszerte közeléig. Hála legyen az ősrnek, és közeléig azoknak, akik a ősr csak egy jészes is tettek ennek érdekében, és tisztelet azon vezetőknek, akik az elmúlt években egyengették ennek a tevé.

Bizonyára másokban

is ének hasonlóan tartózkodnak mindkét oldalon. Hála legyen az ősrnek, hogy eltette az őt a közeléig, hogy egyáltalán énekeljen és közeléig senki dolgozzunk és imádkozzunk az el nem ért emberekért, és adva talentumainkat és lelki ajándékainkat a Szentlélek vezetése alatt.

Feleséggel

ittthon azt mondta, hogy a tevé most közeléig testvér, Vranják testvér, a tevébb gánci és telkibányai testvér, akik közeléig elaludtak az ősrban. Igyekezzünk, hogy majd egykor elmondhassuk nekik, nem hiába imádkoztak.

Podina István